

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4171/2546

พนักงานอัยการจังหวัดยะลา โจทก์ นาย อีรวิทย์ ตั้งสิริวรกุล จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 18, ป.อ. มาตรา 33

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 คำว่า "มิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด" บ่งชี้ว่า ต้องมีความผิดเกิดขึ้นศาลจึงจะมีอำนาจสั่งรับทรัพย์สินได้ นอกจากนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18(5) การรับทรัพย์สินเป็นโทษอย่างหนึ่งสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิดศาลจะสั่งรับทรัพย์สินที่จำเลยมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดได้ต่อเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และโจทก์ต้องฟ้องขอให้ลงโทษในความผิดนั้นด้วย แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องเพียงว่าจำเลยมีกัญชาอัดแท่งและมีกัญชาผสมยาเส้นไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น โจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานผลิตกัญชาและฐานเสพกัญชาโจทก์จึงขอให้ศาลสั่งรับถุงพลาสติกใส มีด เขียงพลาสติก และบ้องกัญชาด้วยไม่ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีกัญชาอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 5 อัดแท่งใหญ่จำนวน 1 แท่ง น้ำหนัก 79.88 กรัม และอัดแท่งเล็กจำนวน 17 แท่ง น้ำหนักรวม 40.02 กรัม และกัญชาผสมยาเส้นจำนวน 1 ห่อ น้ำหนัก 1.86 กรัม แต่ไม่อาจแยกชิ้นน้ำหนักของกัญชาได้ ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยได้พร้อมกัญชาจำนวนดังกล่าว และถุงพลาสติกใส 60 ใบ บ้องกัญชา 1 ใบ มีด 1 เล่ม เขียงพลาสติก 1 อัน ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่จำเลยมีไว้เพื่อใช้ในการแบ่งบรรจุเป็นซองกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 26, 76, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 และริบของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษพ.ศ. 2522 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง, 76 วรรคสอง จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี ริบของกลาง จำเลยอุทธรณ์ขอให้รื้อการลงโทษ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ริบกัญชาอัดแท่งใส บ้องกัญชา มีด และเขียงพลาสติก แต่ให้คืนของกลางดังกล่าวแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 ศาลมีอำนาจสั่งรับทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดคำว่า "มิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด" บ่งชี้ว่าต้องมีความผิดเกิดขึ้นศาลจึงจะมีอำนาจสั่งรับทรัพย์สินได้ นอกจากนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18(5) การรับทรัพย์สินเป็นโทษอย่างหนึ่งสำหรับลงแก่ผู้กระทำความผิด จึงเห็นได้ว่าศาลจะสั่งรับทรัพย์สินที่จำเลยมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดได้ต่อเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และโจทก์ต้องฟ้องขอให้ลงโทษในความผิดนั้นด้วย แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องเพียงว่าจำเลยมีกัญชาอัดแท่งและมีกัญชาผสมยาเส้นไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเท่านั้น โจทก์มิได้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานผลิตกัญชาและฐานเสพกัญชา ดังนั้น โจทก์จะขอให้ศาลสั่งรับถุงพลาสติกใส มีด เขียงพลาสติก และ

บอังกัญชาหาได้ไม่ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

สมชัย เกษขุมพล · จำรูญ แสนภักดี · สุมิตร สุภาดุลย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4171/2546>